

Arrest

nr. 61 371 van 12 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DIMOKENE-VANNESTE, loco advocaat I. TWAGIRAMUNGU, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 11 maart 2010 toe op Belgisch grondgebied en dienden op 12 maart 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 februari 2011 beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers werden hiervan per aangetekend schrijven d.d. 11 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormen de bestreden beslissingen welke luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Lang geleden beschikte u over een oude geboorteakte en een oude identiteitskaart. Tijdens de oorlog bleef u in Kosovo. Na de oorlog vluchtte u naar Novi Sad (Servië) waar u twee jaar verbleef. U werd er eenmaal tegengehouden door politieagenten en, gezien u niet over identiteitsdocumenten beschikte, werd u toegesnuwd dat u naar Kosovo moest terugkeren. Behalve dergelijke uitingen van ongestuurdheid had u er geen echte problemen. U werd er wel niet geholpen en had er geen vrijheid. Na twee jaar keerde u naar Pristina terug. Daar werden jullie voortdurend gepest en mishandeld. Heel regelmatig vielen onbekenden, die gemaskerd waren en die Albanees spraken, jullie woning binnen en eisten ze dat jullie zouden vertrekken omdat ze in Kosovo geen Roma wensen. Telkens u lastig gevallen werd, diende u klacht in bij de politie, maar gezien die voornamelijk uit Albanen bestond, hielp ze u niet. Verder werd uw huis ongeveer zes maanden voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal door Albanen ingenomen. Uw klacht bij de politie haalde niets uit. Uit schrik diende u nooit klacht in bij EULEX en KFOR. Jullie hadden in Kosovo immers geen bewegingsvrijheid. Voorts werden jullie op medisch vlak gediscrimineerd. Dokters wilden jullie niet helpen omdat jullie Roma zijn. Zo werd korte tijd voor uw vertrek uit Kosovo – u was toen gaan winkelen – uw partner H.(...) B.(...) (O.V. 6.595.023) verkracht. U diende, zoals gewoonlijk, vergeefs een klacht in bij de politie en, toen u met haar naar de dokter ging, weigerde hij haar te behandelen. Hij zei dat het wel vanzelf over zou gaan. Tot slot konden de kinderen in een dergelijke context van discriminatie en geweld ten aanzien van Roma onmogelijk naar school gaan. U voegde hieraan toe dat u na de oorlog in Kosovo nooit om nieuwe documenten vroeg omdat u niet wist welke instantie zich daarmee bezighield en omdat u uit angst niet naar een dergelijke instantie kon gaan. U kon ook uw kinderen, die allen in Kosovo het levenslicht zagen, niet registreren gezien uw kinderen niet toegelaten werden wegens hun Roma-origine. Het geheel van bovenstaande problemen zette jullie aan Kosovo definitief de rug toe te keren. U kwam samen met uw partner naar België, waar u op 12 maart 2010 asiel vroeg. U verklaarde uit vrees voor de Albanen niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat noch u noch uw partner jullie identiteit aannemelijk gemaakt hebben. Noch u noch uw partner legden immers identiteitsdocumenten neer. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, legde u bovendien tegenstrijdige en incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u **uw vervallen geboorteakte en identiteitskaart in Kosovo** achtergelaten had (Verklaring DVZ, vraag 21). Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel in Kosovo nooit identiteitsdocumenten gehad te hebben. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, ontkende u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en herhaalde u dat u **nooit een geboorteakte of enig ander document dat uw identiteit kan staven** gehad heeft. U was immers nooit geregistreerd in Kosovo (CGVS I, p. 7). Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk nooit Servische documenten gehad te hebben. Later gaf u aan dat u vroeger enkel een geboorteakte en een vervallen identiteitskaart had (CGVS II, p. 2). Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom u uw kinderen in Kosovo niet kon registreren. Aanvankelijk zei u dat u een poging ondernomen had om uw kinderen op het stadhuis te registreren, maar dat jullie daar niet toegelaten werden ondermeer omdat Roma door Albanen – de gemeenteambtenaren waren van Albanese origine – gehaat worden. U vervolgde dat u hiertegen bij de politie en bij het gerecht stappen ondernam (CGVS I, p. 10). Later verklaarde u daarentegen dat u na de geboorte van uw kinderen hun geboorte niet durfde aan te geven uit schrik voor de Albanen (CGVS II, p. 7). Deze laatste bewering valt bovendien bijzonder moeilijk te rijmen met uw bewering dat u telkens wanneer u of uw familieleden mishandeld werden deze feiten ging aangeven bij de politie, die nochtans ook voornamelijk uit Albanen bestaat (CGVS II, p. 9-10). Bovenstaande ernstige tegenstrijdigheden en ongerijmdheden betreffende uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat noch u, noch uw kinderen over Kosovaarse (of andere) identiteitsdocumenten beschikken.

Dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u zich na de oorlog in Kosovo niet zou hebben kunnen laten registreren om aldus (nieuwe) identiteitsdocumenten te verkrijgen. U verklaarde in dit verband geen poging ondernomen te hebben, enerzijds uit angst en anderzijds omdat u niet wist bij welke instantie u zich moest registreren (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen

aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt, werpt dan ook wederom ernstige twijfels op betreffende uw identiteit en/of nationaliteit.

Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoon, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie. Aldus wordt tevens de geloofwaardigheid van uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo tot in 2010 ernstig op de helling gezet. Bijgevolg wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen, die u en uw familieleden sinds de oorlog in Kosovo tot uw vertrek uit Kosovo in 2010 ondervonden zouden hebben, fundamenteel ondergraven. Dit wordt bovendien uitvoerig bevestigd door de informatie van het Commissariaat-generaal. Waar u beweerde dat u (en andere Roma) constant (i.e. elke dag, of om de twee à drie dagen) door Albanezen met bivakmutsen in uw woning lastig gevallen werd en dat uw partner hierbij zelfs eens verkracht werd (CGVS II, p. 8 e.v.), blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden **reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was**. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Gezien voorgaande informatie wordt de geloofwaardigheid van de door u aangekaarte zware incidenten, die u en andere Roma in uw buurt ondervonden en die u telkens aangeklaagd zou hebben, ernstig ondergraven. Bijgevolg is ook de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dat uw partner ten gevolge van de verkrachting veel stress heeft (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 11; CGVS partner II, p. 13) fundamenteel in het gedrang. In het licht van de hiervoor geciteerde informatie is tot slot ook uw bewering dat u of uw kinderen geen enkele bewegingsvrijheid hadden in Kosovo totaal onaannemelijk (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 10).

Dat er aan de door u beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw dubbelzinnige en incoherente houding ten aanzien van de Kosovaarse autoriteiten. Zo beweerde u, zoals reeds aangehaald, telkens naar aanleiding van uw problemen bij de Kosovaarse autoriteiten en meer bepaald bij de Kosovaarse politie klacht ingediend te hebben. Nochtans bestond deze voornamelijk uit Albanezen (CGVS II, p. 9-10). Dat u telkens klacht indiende bij de Kosovaarse politie, staat echter in schril contrast enerzijds met uw beweerde angst om identiteitsdocumenten aan de Kosovaarse autoriteiten te vragen (CGVS I, p. 7; cf. supra) en anderzijds met uw beweerde vrees om bij EULEX en/of KFOR klacht in te dienen (CGVS II, p. 10). Deze incoherente houding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde klachten bij de politie. Gezien aan uw politiekachten slechts weinig geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van de aanleiding van deze politiekachten, i.e. uw problemen met Albanezen, wederom ernstig op de helling te staan.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat – voor zover nog geloof gehecht kan worden aan uw politiekachten, quod non – de door u beweerde houding van de politie – de politie zou niets ondernomen hebben omdat ze geen Albanezen zal verraden (CGVS II, p. 10) – niet overeenstemt met de beschikbare informatie. De bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, wordt immers als toereikend beoordeeld. **Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de**

politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wat uw overige problemen betreft – Albanezen hebben jullie een goede zes maanden voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uit jullie woning gezet, jullie kinderen werden onderweg van en naar school geslagen (CGVS I, p. 4-5) en jullie kregen de nodige medische verzorging niet wegens jullie etnische origine (CGVS II, p. 16-17) –, dient er op gewezen te worden dat ook hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat er aan uw (recent) verblijf in Kosovo geen geloof kan worden gehecht, waardoor ook de geloofwaardigheid van deze problemen ondergraven wordt, slopen er immers een aantal ernstige tegenstrijdigheden betreffende deze problemen in uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw partner. Zo verklaarde u aanvankelijk dat, doordat uw kinderen op school en onderweg van en naar school voortdurend geslagen werden, ze niet meer naar school konden gaan en dat u dit aan de politie meldde (CGVS I, p. 4-5). Bij het tweede gehoor zei u echter dat uw kinderen in Kosovo nooit naar school gingen (CGVS II, p. 6). Terwijl u beweerde dat jullie ongeveer zes maanden voor het eerste gehoor door Albanezen uit jullie woonst gezet werden (CGVS I, p. 4), verklaarde uw partner dat jullie daar tot vlak voor jullie vertrek woonden en dat ze niet wist of dat huis nu nog steeds jullie eigendom is, gezien haar vermoeden dat Albanezen intussen waarschijnlijk het huis genomen hebben (CGVS partner I, p. 4). In verband met de discriminatie die jullie op medisch vlak ondervonden, verklaarde u eerst dat jullie na de verkrachting van uw partner niet naar de dokter gingen. Onmiddellijk erna zei u dat jullie wel probeerden naar de dokter te gaan, maar dat hij uw partner niet wilde helpen (CGVS II, p. 16-17). Voorts verklaarde u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk tot tweemaal toe dat u nooit met uw kinderen naar de dokter ging (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), beweerde u plotsklaps dat u enkele dagen voor uw komst naar België toch met uw zoon naar de dokter ging, maar dat u niet geholpen werd (CGVS II, p. 17). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat er aan de discriminatie in Kosovo, waarvan u beweerde op verschillende vlakken het slachtoffer te zijn, geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondergraven.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Pristina en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven dezelfde zijn als deze die reeds door uw partner V.(...) N.(...) (O.V. 6.595.018) aangehaald werden. Zo verklaarde u net als uw partner dat jullie in Pristina voortdurend door Albanezen aangevallen werden. Deze waren meestal ongemaskerd en in burger. Ongeveer twee maanden voor uw vertrek naar België – toen was uw partner inkopen aan het doen – vielen een vijftal gemaskerde onbekenden binnen en werd u door hen verkracht. Sindsdien heeft u stress en hoofdpijn. Toen u hierna naar de dokter ging, werd u door hem niet behandeld. Uw partner gaf jullie problemen voortdurend tevergeefs bij de politie aan. Voorts wilde men in Kosovo uw kinderen niet op school inschrijven. U voegde hier tot slot aan toe dat jullie ook een tijdje in Novi Sad (Servië) verbleven en dat jullie daar evenmin welkom waren. Uiteindelijk besloten jullie naar België te komen waar jullie op 12 maart 2010 asiel aanvroegen. U verklaarde uit vrees voor de Albanezen niet meer naar Kosovo te kunnen terugkeren. Ter staving van uw identiteit en/of asielerlaas legde u geen documenten neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw partner, V.(...) N.(...) (O.V. 6.595.018). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

"Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat noch u noch uw partner jullie identiteit aannemelijk gemaakt hebben. Noch u noch uw partner legden immers identiteitsdocumenten neer. Wat uw identiteitsdocumenten betreft, legde u bovendien tegenstrijdige en incoherente verklaringen af. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u **uw vervallen geboorteakte en identiteitskaart in Kosovo** achtergelaten had (Verklaring DVZ, vraag 21). Bij uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u evenwel in Kosovo nooit identiteitsdocumenten gehad te hebben.

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, ontkende u uw verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en herhaalde u dat u **nooit een geboorteakte of enig ander document dat uw identiteit kan staven** gehad heeft. U was immers nooit geregistreerd in Kosovo (CGVS I, p. 7). Bij uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal verklaarde u aanvankelijk nooit Servische documenten gehad te hebben. Later gaf u aan dat u vroeger enkel een geboorteakte en een vervallen identiteitskaart had (CGVS II, p. 2). Voorts heeft u evenmin aannemelijk gemaakt waarom u uw kinderen in Kosovo niet kon registreren. Aanvankelijk zei u dat u een poging ondernomen had om uw kinderen op het stadhuis te registreren, maar dat jullie daar niet toegelaten werden ondermeer omdat Roma door Albanezen – de gemeentebambtenaren waren van Albanese origine – gehaat worden. U vervolgde dat u hiertegen bij de politie en bij het gerecht stappen ondernam (CGVS I, p. 10). Later verklaarde u daarentegen dat u na de geboorte van uw kinderen hun geboorte niet durfde aan te geven uit schrik voor de Albanezen (CGVS II, p. 7). Deze laatste bewering valt bovendien bijzonder moeilijk te rijmen met uw bewering dat u telkens wanneer u of uw familieleden mishandeld werden deze feiten ging aangeven bij de politie, die nochtans ook voornamelijk uit Albanezen bestaat (CGVS II, p. 9-10). Bovenstaande ernstige tegenstrijdigheden en ongerijmdheden betreffende uw identiteitsdocumenten en deze van uw kinderen ondermijnen dan ook fundamenteel de geloofwaardigheid van uw bewering dat noch u, noch uw kinderen over Kosovaarse (of andere) identiteitsdocumenten beschikken.

Dat hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht, blijkt tot slot uit het feit dat u niet aannemelijk gemaakt heeft waarom u zich na de oorlog in Kosovo niet zou hebben kunnen laten registreren om aldus (nieuwe) identiteitsdocumenten te verkrijgen. U verklaarde in dit verband geen poging ondernomen te hebben, enerzijds uit angst en anderzijds omdat u niet wist bij welke instantie u zich moest registreren (CGVS I, p. 7; CGVS II, p. 3). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de Kosovaarse overheid actief stappen onderneemt om de registratie van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) als inwoner van Kosovo te verzekeren en hen aan de nodige identiteitsdocumenten te helpen. Zo stelde ze de leden van de RAE-gemeenschap vrij

van het betalen van de administratieve kosten voor hun registratie. Ook het UNHCR initieert programma's om de problematiek van niet-registratie van minderheden te bekampen, zo ondermeer het actieplan 'Civil Registration Campaign, targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo', dat in september 2006 werd opgestart. Dit houdt ondermeer in dat individuen van deze gemeenschappen worden bijgestaan in het vervullen van civiele registratieprocedures, het aanschaffen van documenten en het identificeren van getuigen om feiten vast te stellen betreffende de identiteit van ongedocumenteerde aanvragers. Dit actieplan voor de registratie van Roma, Ashkali en Egyptenaren is ondertussen een succes geworden. Van de ongeveer 10.000 Roma, Ashkali en Egyptenaren die in 2006 het risico liepen op staatloosheid zijn er intussen 9223 geregistreerd. Dat u ondanks deze concrete maatregelen niet over Kosovaarse identiteitsdocumenten beschikt, werpt dan ook wederom ernstige twijfels op betreffende uw identiteit en/of nationaliteit.

Het feit dat u uw identiteit helemaal niet op ondubbelzinnige wijze aantoon, is bovendien een element dat van die aard is dat het voor mij onmogelijk maakt om een geloofwaardig zicht te krijgen op uw werkelijke achtergrond of reële situatie. Aldus wordt tevens de geloofwaardigheid van uw daadwerkelijk verblijf in Kosovo tot in 2010 ernstig op de helling gezet. Bijgevolg wordt eveneens de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen, die u en uw familieleden sinds de oorlog in Kosovo tot uw vertrek uit Kosovo in 2010 ondervonden zouden hebben, fundamenteel ondergraven. Dit wordt bovendien uitvoerig bevestigd door de informatie van het Commissariaat-generaal. Waar u beweerde dat u (en andere Roma) constant (i.e. elke dag, of om de twee à drie dagen) door Albanezen met bivakmutsen in uw woning lastig gevallen werd en dat uw partner hierbij zelfs eens verkracht werd (CGVS II, p. 8 e.v.), blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie echter dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens en na de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in de regio Pristina in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden **reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was**. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Gezien voorgaande informatie wordt de geloofwaardigheid van de door u aangekaarte zware incidenten, die u en andere Roma in uw buurt ondervonden en die u telkens aangeklaagd zou hebben, ernstig ondergraven. Bijgevolg is ook de geloofwaardigheid van jullie verklaringen dat uw partner ten gevolge van de verkrachting veel stress heeft (CGVS I, p. 8; CGVS II, p. 11; CGVS partner II, p. 13) fundamenteel in het gedrang. In het licht van de hiervoor geciteerde informatie is tot slot ook uw bewering dat u of uw kinderen geen enkele bewegingsvrijheid hadden in Kosovo totaal onaannemelijk (CGVS I, p. 4; CGVS II, p. 10).

Dat er aan de door u beweerde problemen geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit uw dubbelzinnige en incoherente houding ten aanzien van de Kosovaarse autoriteiten. Zo beweerde u, zoals reeds aangehaald, telkens naar aanleiding van uw problemen bij de Kosovaarse autoriteiten en meer bepaald bij de Kosovaarse politie klacht ingediend te hebben. Nochtans bestond deze voornamelijk uit Albanezen (CGVS II, p. 9-10). Dat u telkens klacht indiende bij de Kosovaarse politie, staat echter in schril contrast enerzijds met uw beweerde angst om identiteitsdocumenten aan de Kosovaarse autoriteiten te vragen (CGVS I, p. 7; cf. supra) en anderzijds met uw beweerde vrees om bij EULEX en/of KFOR klacht in te dienen (CGVS II, p. 10). Deze incoherente houding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde klachten bij de politie. Gezien aan uw politiekklachten slechts weinig geloof kan worden gehecht, komt de geloofwaardigheid van de aanleiding van deze politiekklachten, i.e. uw problemen met Albanezen, wederom ernstig op de helling te staan.

Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat – voor zover nog geloof gehecht kan worden aan uw politiekklachten, quod non – de door u beweerde houding van de politie – de politie zou niets ondernomen hebben omdat ze geen Albanezen zal verraden (CGVS II, p. 10) – niet overeenstemt met de beschikbare informatie. De bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, wordt immers als toereikend beoordeeld. **Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip**

van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens en na bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wat uw overige problemen betreft – Albanezen hebben jullie een goede zes maanden voor uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal uit jullie woning gezet, jullie kinderen werden onderweg van en naar school geslagen (CGVS I, p. 4-5) en jullie kregen de nodige medische verzorging niet wegens jullie etnische origine (CGVS II, p. 16-17) –, dient er op gewezen te worden dat ook hieraan geen enkel geloof kan worden gehecht. Naast het feit dat hierboven reeds gebleken is dat er aan uw (recent) verblijf in Kosovo geen geloof kan worden gehecht, waardoor ook de geloofwaardigheid van deze problemen ondergraven wordt, slopen er immers een aantal ernstige tegenstrijdigheden betreffende deze problemen in uw opeenvolgende verklaringen en tussen uw verklaringen en die van uw partner. Zo verklaarde u aanvankelijk dat, doordat uw kinderen op school en onderweg van en naar school voortdurend geslagen werden, ze niet meer naar school konden gaan en dat u dit aan de politie meldde (CGVS I, p. 4-5). Bij het tweede gehoor zei u echter dat uw kinderen in Kosovo nooit naar school gingen (CGVS II, p. 6). Terwijl u beweerde dat jullie ongeveer zes maanden voor het eerste gehoor door Albanezen uit jullie woonst gezet werden (CGVS I, p. 4), verklaarde uw partner dat jullie daar tot vlak voor jullie vertrek woonden en dat ze niet wist of dat huis nu nog steeds jullie eigendom is, gezien haar vermoeden dat Albanezen intussen waarschijnlijk het huis genomen hebben (CGVS partner I, p. 4). In verband met de discriminatie die jullie op medisch vlak ondervonden, verklaarde u eerst dat jullie na de verkrachting van uw partner niet naar de dokter gingen. Onmiddellijk erna zei u dat jullie wel probeerden naar de dokter te gaan, maar dat hij uw partner niet wilde helpen (CGVS II, p. 16-17). Voorts verklaarde u op het Commissariaat-generaal aanvankelijk tot tweemaal toe dat u nooit met uw kinderen naar de dokter ging (CGVS II, p. 17). Geconfronteerd met uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5), beweerde u plotsklaps dat u enkele dagen voor uw komst naar België toch met uw zoon naar de dokter ging, maar dat u niet geholpen werd (CGVS II, p. 17). Uit bovenstaande bevindingen blijkt dan ook dat er aan de discriminatie in Kosovo, waarvan u beweerde op verschillende vlakken het slachtoffer te zijn, geen geloof kan worden gehecht.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondergraven.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn *Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d juni 2006, nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*, d.d 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratief dossier gevoegd."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel tegen beide beslissingen de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verzoekers opperen dat zij als Roma van Kosovaarse origine een gegronde vrees voor vervolging aangetoond hebben. Ze herhalen hun asielmotieven en stellen dat zij geen identiteitsdocumenten hadden neergelegd omdat ze er niet over beschikten. Gelet op de omstandigheden waarin verzoekers gevlucht zijn kunnen hun verklaringen over het gebrek aan identiteitsdocumenten aannemelijk zijn en hun verklaringen dat zij Kosovaars staatsburger zijn voldoende zijn om hun identiteit te staven. Het voordeel van de twijfel zou waar mogelijk in hun voordeel moeten spelen. Verzoekers stellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uit de vaststelling dat zij niet over identiteitsdocumenten beschikken onterecht afleidt dat hun geloofwaardigheid wordt ondermijnd. De analyse van de commissaris-generaal met betrekking tot de tegenstrijdige en incoherente verklaringen die eerste verzoeker zou hebben afgelegd, worden door verzoekers tegengesproken. Zij stellen dat eerste verzoeker duidelijk heeft verklaard in het verleden enkel een oude geboorteakte te hebben gehad en een oude identiteitskaart van Joegoslavië en dat de documenten die hij in Kosovo had bij de bombardementen in de oorlog teloor zijn gegaan. Eerste verzoeker verklaarde eveneens dat hij documenten had gevraagd aan de instanties in Kragujevac en Nis maar zich niet durfde te laten registreren uit angst voor de Albanezen. De geboorte van de drie kinderen werd om dezelfde reden nooit geregistreerd. Verzoekers benadrukken dat zij terecht verklaarden schrik te hebben van de Albanezen. De politie en de gemeentelijke autoriteiten bestaan uit Albanezen waarvoor zij schrik hebben.

Met zijn verwijzing naar de verbetering van de veiligheidssituatie van de Roma, Ashkali en Egyptenaren (RAE-minderheden) in Kosovo gaat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoekers voorbij aan de noodzaak om het asielrelaas in concreto te beoordelen. De individuele problemen van verzoekers dienen in concreto te worden beoordeeld. De algemene verbetering van de veiligheidssituatie sluit immers niet uit dat verzoekers in concreto ernstige moeilijkheden, gewelddaden en geïnstitutionaliseerde discriminatie in Kosovo hebben gekend als Roma. Verzoekers verwijzen naar de gehoorverslagen en stellen dat zij tevergeefs verschillende klachten hebben ingediend bij de politie in verband met de bedreigingen en de verkrachting van tweede verzoekster die zonder gevolg waren gebleven. Tevens benadrukken verzoekers dat zij telkens ernstige tegenkantingen ervoeren bij hun pogingen om zich te laten registreren. Verzoeker wijst erop dat ondanks de 'Civil Registration Campaign targeting Roma, Ashkali and Egyptian community in Kosovo' blijven er heel wat personen uit de boot vallen die niet geregistreerd geraken en zonder identiteit of nationaliteit blijven. Ook wat de toegang tot andere rechten betreft, zoals gezondheidszorg en onderwijs, beweren verzoekers moeilijkheden te hebben omwille van hun etnische Roma-origine. Verzoekers besluiten dat de commissaris-generaal op de hoogte is van het risico dat verzoekers als lid van de Roma-minderheidsgroep lopen en zij stellen dat er terecht verwezen wordt naar de 'UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' van 9 november 2009, maar verkeerdelijk de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert. Verzoekers worden immers ontegensprekelijk gediscrimineerd en hun veiligheid kan door de autoriteiten onvoldoende worden gegarandeerd.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voeren verzoekers aan dat de bedreigingen en het geweld dat eerste verzoeker heeft moeten ondergaan en vooral de verkrachting van tweede verzoekster gekwalificeerd dienen te worden als willekeurig geweld waardoor hen de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Het ontbreken van stukken die toelaten de identiteit, nationaliteit en/of reisweg van verzoekers te verifiëren en na te gaan wanneer zij het Rijk binnenkwamen, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, wijst op een gebrek aan medewerking en vormt een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het relaas. Zoals verzoekers terecht stellen, kunnen verklaringen inderdaad volstaan om hun herkomst uit Kosovo aannemelijk te maken op voorwaarde dat deze verklaringen coherent zijn. Verzoekers laten echter uitschijnen dat hun verklaringen duidelijk zouden zijn, wat niet in het minst het geval is. Uit het administratief dossier blijkt immers dat eerste verzoeker ter gelegenheid van zijn verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken aangaf dat zijn identiteitskaart en geboorteakte vervallen waren en in Kosovo bleven (stuk 22, Verklaring N.V., punt 21). Bij zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker daarentegen uitdrukkelijk dat hij in Kosovo nooit over identiteitsdocumenten heeft beschikt (stuk 9, gehoorverslag N.V. CGVS I, 28/05/2010, p. 7). Tijdens zijn tweede gehoor verklaarde verzoeker dan weer dat hij vroeger in Kosovo documenten had die tijdens de bombardementen teloorgegaan zijn (stuk 4, gehoorverslag N.V. CGVS II, 30/06/2010, p. 2-3). Ook tweede verzoekster legde met betrekking tot de identiteitsdocumenten weinig duidelijke verklaringen af en beweerde niet te weten of ze ooit documenten bezat (stuk 6, gehoorverslag B.H., CGVS II, 30/06/2010, p. 4-5). Uit hun dubieuze verklaringen in verband met hun identiteitsdocumenten kan wel degelijk worden afgeleid dat hun algehele geloofwaardigheid in het gedrang komt aangezien zij niet aantonen dat zij werkelijk in Kosovo verbleven op het ogenblik dat de door hen weergegeven vervolgingsfeiten zich zouden hebben voltrokken. Er kan niet worden ingezien hoe in dit opzicht het voordeel van de twijfel zou moeten spelen. De Raad merkt overigens op dat de commissaris-generaal de herkomst van verzoekers uit Kosovo niet betwist, waardoor hun kritiek geen invloed heeft op de beoordeling van hun asielrelaas.

2.4. Met betrekking tot de problemen die zij zouden hebben gehad om zichzelf en hun kinderen te laten registreren, legden verzoekers tegenstrijdige verklaringen af die de geloofwaardigheid van hun relaas op de helling zetten. Zo verklaarde eerste verzoeker aanvankelijk dat hij niet in het stadhuis werd toegelaten toen hij probeerde de kinderen te registreren (stuk 9, gehoorverslag N.V. CGVS I, 28/05/2010, p. 10), terwijl hij later verklaarde dat hij de geboorte niet durfde aan te geven uit angst voor de Albanen (stuk 4, gehoorverslag N.V. CGVS II 30/06/2010, p. 7). Bovendien zijn de verklaringen van verzoekers met betrekking tot de overige vervolgingsfeiten evenmin aannemelijk. Zo deelde eerste verzoeker mee dat zijn kinderen op school en op weg naar huis werden geslagen (stuk 9, gehoorverslag N.V. CGVS I, 28/05/2010, p. 4), terwijl hij later uitdrukkelijk stelde dat zijn kinderen in Kosovo nooit naar school waren geweest (stuk 4, gehoorverslag N.V. CGVS II 30/06/2010, p. 6). Verzoekers beperken zich verder tot de blote bewering dat hun klachten bij de politie, ook naar aanleiding van de verkrachting van tweede verzoekster zonder gevolg bleven, maar zij maken dit niet concreet aannemelijk. Ook hun verklaringen over de discriminatie op het vlak van de toegang tot de gezondheidszorg kunnen niet worden aanvaard. Initieel insinueerde eerste verzoeker immers dat zijn zoon geen hulp kreeg van de dokter naar aanleiding van een polsbleesure omwille van zijn Roma-origine (stuk 22, Vragenlijst N.V., p. 2), terwijl hij voor het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk bevestigde nooit met één van zijn kinderen een dokter te hebben bezocht (stuk 4, gehoorverslag N.V. CGVS II, 30/06/2010, p. 17). Verzoekers maken bijgevolg hun moeilijkheden omwille van hun Roma-origine geenszins aannemelijk.

2.5. Het louter herhalen van de asielmotieven is niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278), noch om een schending van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Verzoekers bekritisieren de beoordeling van de commissaris-generaal en voeren aan dat hun problemen *in concreto* moeten worden beoordeeld. Zoals in de bestreden beslissing werd vermeld, wordt in de 'UNHCR

Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo' van 9 november 2009 benadrukt dat asielaanvragen uit Kosovo op basis van hun individuele intrinsieke merites dienen te worden beoordeeld. De Raad stelt vast dat verzoekers volkomen in gebreke blijven enig begin van bewijs aan te brengen van de ernstige moeilijkheden, geweldsdaden en geïstitutionaliseerde discriminatie waarvan zij beweren in Kosovo slachtoffer te zijn geweest, noch van de vergeefse klachten die ze bij de politie en het gerecht zouden hebben ingediend. Bovendien leggen zij hierover geen betrouwbare verklaringen af. De commissaris-generaal kon zich voor de beoordeling van hun asielrelaas bijgevolg enkel baseren op de beschikbare informatie over de algemene veiligheidssituatie in Kosovo die aan het administratief dossier werd toegevoegd. Hieruit blijkt enerzijds dat de toestand voor RAE in Kosovo in het algemeen en in Prishtinë in het bijzonder als stabiel en kalm kan worden omschreven, dat er geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld zijn en anderzijds dat ook de minderheidsgroepen zonder problemen klacht kunnen neerleggen bij de lokaal aanwezige autoriteiten (stuk 25, Landeninformatie). Aangezien verzoekers niet aantonen dat de situationele context, die blijkt uit de informatiebronnen waarover de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, niet strookt met de werkelijkheid, is het aan hen om hun individuele vervolgingsvrees des te meer te concretiseren (cf. RvS 6 november 2002, nr. 112.347). Zoals hierboven werd aangetoond, zijn hun verklaringen in dit verband niet geloofwaardig.

2.6. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van hun asielrelaas kunnen verzoekers zich niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoekers de beweerde vervolgingsfeiten als willekeurig geweld trachten te kwalificeren in de zin van artikel 48, §2, c) van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat zij bijkomend moeten aantonen dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.7. Er werd geen schending van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN